

(3) zák. ze dne 10. května 1925, čís. 148 sb. z. a n.) a kdy se okresní nemocenské pokladny přeměnily v okresní nemocenské pojišťovny (§ 266 zák. čís. 221/1924). Z tohoto důvodu zamítl rekursní soud exekuční žádost okresní nemocenské pojišťovny, zastávaje názor, že výkaz nedoplatků, nejso co do vykonatelnosti potvrzen okresní politickou správou, není exekučním titulem podle Šu 1 čís. 13 ex. ř. a že tu nelze ještě použití předpisu Šu 175 zák. čís. 221/1924, podle něhož pojistné i s úroky může býti vymáháno exekucí soudní na základě vykonatelného platebního výměru a podle něhož doložku o vykonatelnosti připojí nemocenská pojišťovna. Rekursní soud však přehlédl přechodný předpis Šu 282 (1) a (2) zák. čís. 221/1924, podle kterého zákon ze dne 30. března 1888, čís. 33 ř. zák. jakož i zákony jej doplňující a pozměňující a předpisy právní podle nich vydané pozbyly platnosti dnem, kdy nabyl účinnosti nový zákon, t. j. 1. července 1926, a podle kterého jest starších předpisů nadále používati jen »při rozhodování podání«, stížností a sporů, jež byly p o d á n y nebo zahájeny p ř e d e d n e m, kdy nový zákon nabyl účinnosti. Dovolací rekurs uvádí sice, že platební výměr byl vydán dne 7. září 1926 a že byl doručen povinnému dne 8. září 1926, že tedy bylo »řízení zahájeno« teprve po 1. červenci 1926 a že z tohoto důvodu platí tu předpis Šu 175 zák. čís. 221/1924. Ale k těmto údajům nebylo by možno hleděti, protože jsou novotami, které v exekučním návrhu nebyly obsaženy, takže k nim ani první soud — jenž rozhoduje o exekučním návrhu bez slyšení odpůrce (§ 3 druhý odstavec ex. ř.) a bez šetření (§ 55 druhý odstavec ex. ř.) — přihlížeti nemohl. Avšak tu nejde o případ »zahájení řízení«, které se vztahuje jen na spory, nýbrž o případ »rozhodování podání«, t. j. rozhodování o exekučním návrhu, který byl podán 30. října 1926, tedy již za účinnosti nového zákona, takže jest tu použití již nového předpisu Šu 175 zák. čís. 221/1924. Přes to však nelze exekuční žádosti vyhověti, protože tu titul exekuční vůbec chybí. Zákon praví totiž v § 175 výslovně, že pojistné i s úroky může býti vymáháno exekucí soudní »na základě vykonatelného platebního výměru« a ustanovuje dále, kdy jest platební výměr vykonatelný, a kdo připojuje doložku vykonatelnosti. Zákon tedy přesně stanoví, co jest exekučním titulem a jaké má míti náležitosti. Jest to jen »platební výměr«, čímž jest rozuměti vyhotovení platebního výměru, o kterém jednají §§ 161 (2) a 189 cit. zák. Z toho nutno souditi, že zákon nechtěl postavit na roveň platebnímu výměru také výkaz nedoplatků, jak to učinil v § 1 čís. 13 ex. ř. ve příčině daní, poplatků a přírážek. Nutno tedy řídit se zákonem a nemožno na základě výkazu nedoplatků exekuci povolit.

Čís. 6640.

Na státu nelze se domáhati náhrady škody, jež prý byla způsobena mylným právním názorem úřadu.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1926, Rv I 1088/26.)

Žalobce domáhal se na československém státu náhrady škody v podstatě proto, že mu bylo úředně zakázáno provozovati v tuzemsku lé-

1976

kařskou praxi. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c,
N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Je starou zásadou, že mylný právní názor nelze přičítati za vinu, protože by se vůbec znemožnilo vykonávání úřadu, kdyby úřad za své poctivé přesvědčení měl býti poháněn k zodpovědnosti, což by bylo nutné, kdyby stát měl býti z něho práv, jestliže přes všecku poctivost bylo přece právně mylné. Mimo to není nikde záruky pro správnost toho neb onoho názoru a sám zákon nestanoví a nemůže stanoviti nic jiného, než že právní názor poslední přípustné stolic platí, čímž nikterak není řečeno, že je také správný. Ale že by šlo o něco více, než nejvýše o mylný právní názor, nepodařilo se žalobci doličiti. Neboť, i kdyby vše to bylo pravda, co dovolání líčí, že a kterak úředníci v jeho věci činní chovali se k němu s nepochopitelnou prý nevraživostí, tedy z toho přece neplyne, že jednali proti lepšímu vnitřnímu přesvědčení, nýbrž naopak je zřejmo, že vodítkem jim bylo rozhodnutí ministerstva pro správu Slovenska ze dne 5. září 1922, čís. 19.831, dle něhož žalobce ve smyslu nařízení téhož ministerstva ze dne 3. března 1920, čís. 1925 československé státní občanství ztratil, protože byl ještě po 28. říjnu 1918 zaměstnancem maďarského státu. Všecky počiny nižších úřadů, jež pak proti žalobci následovaly, byly jen důsledkem tohoto rozhodnutí. Ale žalobce sám netvrdí, že rozhodnutí ministerské bylo výronem nepřátelství nebo i jen zaujatosti proti jeho osobě, a, i kdyby to tvrditi chtěl, nebylo by to místné, protože rozhodnutí to, učiněné v jeho věci, spočívalo zase na citovaném nařízení, které mělo platnost všeobecnou, nevztahujíc se vůbec k žádné určité osobě a tudíž také ne k osobě žalobcově, ministerstvu té doby bezpochyby vůbec ještě neznámé. Příčiny tvrzené nechuti nižších správních orgánů vůči osobě žalobcově, pak-li opravdu zde byla, jak v dovolání líčí, netřeba zkoumati, protože při onom stavu věci je to zcela nevážné, ježto orgány ty byly povinny jednati ve smyslu ministerského rozhodnutí a provésti jeho právní důsledky, ať již jim byl žalobce osobou milou nebo nemilou.

Čís. 6641.

Stát neručí za škodu, způsobenou plenem vojska v době převratové na Slovensku.

(Rozh. ze dne 28. prosince 1926, Rv I 1285/26.)

Dědicové po Samueli K-ovi domáhali se na československém eráru náhrady škody z vyrabování kantiny Samuela K-a v T. na Slovensku vojskem koncem prosince 1918. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o